

til at svinge i Luften. Det blev offentligt fremsat, at Politiet ved denne Lejlighed havde slaaet ind paa Mængden med Stavene, men de 4 Betjente, som havde været til Stede der, benægtede det paa det bestemteste og erklærede under Eds Tilbud, at de ikke havde slaaet med Stavene, de havde, som sagt, kun haft dem fremme for at skræmme. Saa var det, at Emilie Rasmussen kom ind i Sagen, idet hun blev fremdragen som Vidne og meldte sig som en af dem, der vare blevne slaaede med Stavene. Hvorledes det gik hende, skildrede jeg forrige Gang. Sagen, som var en Sag mod Betjentene, blev drejet om til en Sag mod hende for falsk Forklaring. Hun behandledes, som jeg sagde, efter alle Kunstens Regler, med Anholdelse, med Tortur i Skabene o. s. v. Endelig lykkedes det at faa hendes Tilstaaelse af, at det var urigtigt, at hun var bleven slaaet, og da man var naaet saa vidt med hende, blev hun løsladt, og saa var man overmaade venlig overfor hende. Senere tog hun imidlertid denne Tilstaaelse tilbage, og der fremkom saa adskillige Vidner, der bestemte vidnede, at ikke blot hun, men ogsaa andre vare blevne slaaede ved denne Lejlighed, og som erklærede, at Betjentene, netop saaledes som det fra først af var blevet fremdraget, havde slaaet paa Mængden med Politistavene. Disse Vidner forklarede altsaa, at Emilie Rasmussens Tilstaaelse kunde ikke være sand, for de kunde vidne, at hun var bleven slaaet. Jeg skal dokumentere det ud fra selve de Vidneforklaringer, som den højtærede Minister oplæste i Uddrag forleden Dag. Jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse lidt deraf, det er kun ganske faa Linier. Det findes i Rigsdagstidenden, og ærede Medlemmer ville saaledes der kunne kontrolere, om det er rigtigt, hvad jeg siger. Der er, som den højtærede Minister ogsaa nævnte, en Del Vidner, som har vidnet til Fordel for Emilie Rasmussen, og det er deres Vidnesbyrd, jeg gerne vil fremdrage, idet de ikke blot vise, at Emilie Rasmussen er bleven slaaet, men at Politiet har slaaet, og at dets Forklaring om det modsatte derfor ikke kan være rigtig. Det første Vidne, som den højtærede Justitsminister fremdrog, var den ene af de Læredrenge, som havde faaet Lussinger af Betjentene. Dette Vidne „har ikke til noget Tidspunkt set Inspektionsbetjent Nr. 43, Sørensen, slaa Emilie Rasmussen, men han hørte, at der var Folk, der sagde, at hun var bleven slaaet. Vidnet erklærer, at det ved den paagældende Lejlighed har

set nogle af Betjentene bruge Stavene til Slag”. Han har altsaa hørt Folk, som vare til Stede i samme Øjeblik, som det er sket, sige, at Emilie Rasmussen var bleven slaaet. Det er ganske usandsynligt, at det skulde blive sagt mellem Folk, hvis det ikke ogsaa var sandt. Men Vidnet siger ogsaa — jeg ser altsaa for saa vidt bort fra dette Vidne som Bevis for, at Emilie Rasmussen er bleven slaaet, thi jeg tillægger ikke hans Vidnesbyrd om Emilie Rasmussen nogen særlig Betydning; jeg fremdrager det blot som et Bevis for, at der mellem Folk taltes om, at hun var bleven slaaet —, at han ved den paagældende Lejlighed har set nogle af Betjentene bruge Stavene til Slag. Det er altsaa i alt Fald et klart Vidnesbyrd om, at Betjentene have brugt Stavene til Slag.

Saa er der Vidnet Petersen. Hans Forklaring staar Sp. 821 — jeg citerer efter Fortrykket —: „Komparenten blev Vidne til, at den anden Betjent fra venstre, regnet fra Komparenten, hvilken Betjent stod med Ryggen mod Komparenten, lod sin Stav falde paa en Mand, der stod med Front mod Betjenten, og som dukkede sig — Komparenten antager som Følge af Slaget, som Komparenten for iøvrigt ikke saa, hvor faldt. Komparenten lagde Mærke til, at samme Betjent yderligere lod Staven falde flere Gange“, altsaa ogsaa han har set Betjentene bruge Stavene til Slag. Det var to Vidnesbyrd derom.

Maaske maa jeg med det samme gøre en lille Bemærkning til den Form, dette Vidnes Forklaring har faaet, og som er benyttet i en anden Forsamling, og for øvrigt ogsaa her paa en Maade, som den paagældende synes, at han ikke kan være rigtig tjent med. Der staar i Forhørsprotokollen, saaledes som Ministeren læste den op, at han erklærer, „at omend han ikke med fuld Sikkerhed tør beedige, saa er han dog personlig overbevist om, at det var Politibetjent Knudsen, der benyttede Staven ved den af ham omforklarede Lejlighed“, og saa viser det sig bagefter ved Undersøgelsen, at denne Betjent Knudsen havde glemt sin Stav hjemme. Han siger imidlertid, at han har sagt lidt anderledes. Der er en Nuance, som har sin store Betydning, og vi skulle jo anvende disse Vidneudsagn med Kritik. Da han bliver spurgt, om han genkender den Betjent, som har slaaet, siger han: Ja, hvis det ikke netop var, fordi jeg skal aflægge Ed derpaa, vilde jeg sige, at det var den Mand der. Det er alligevel lidt andet end det, der staar i Protokollen. Der er en Nuanceforskel, som jeg synes har